

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ชั้นปีที่สอง ตลอดจนศึกษาลักษณะที่ผิดในการใช้คำศัพท์เหล่านั้น

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ชั้นปีที่สอง ทั้งชายและหญิงที่ออกฝึกสอนแล้วในภาคต้นปีการศึกษา 2521 ในวิทยาลัยครูจันทระเกษม วิทยาลัยครูชนบุรี วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลัยครูกรม วิทยาลัยครูสวนกุหลาบวิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูเทพสตรี วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูนครสวรรค์ วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา และวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง จำนวนรวมทั้งสิ้น 300 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบธรรมดา

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาและวิเคราะห์คำศัพท์จากแบบเรียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง จำนวน 3 เล่ม ซึ่งเป็นแบบเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการ เสนอแนะให้ใช้และเป็นแบบเรียนที่ใช้ร่วมกันในวิทยาลัยครูตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

และได้รวบรวมคำศัพท์ที่นักศึกษาได้เรียนรู้แล้วทั้งระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา นำคำศัพท์ทั้งหมดมาคัดเลือกและจัดประเภทปัญหาเพื่อสร้างแบบสอบความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็นสองตอน คือ ตอนที่หนึ่ง ทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และตอนที่สองทดสอบความสามารถในการใช้คำศัพท์ นำแบบสอบดังกล่าวไปให้เจ้าของภาษาและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบก่อนนำไปทดลองใช้แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ได้แบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 150 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบเพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ จำนวน 120 ข้อ และเป็นข้อสอบแบบเติมคำเพื่อทดสอบความสามารถในการใช้คำศัพท์ จำนวน 30 ข้อ แบบสอบมีคะแนนเต็ม 150 คะแนน ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง 40 นาที นำแบบสอบดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำกระดาษคำตอบของตัวอย่างประชากรมาตรวจให้คะแนน เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของนักศึกษาทั้งหมด ตลอดจนค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบสอบ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แจกแจงความถี่ของคำศัพท์ที่นักศึกษาตอบถูกและตอบผิด โดยใช้อัตราส่วนร้อยละ เพื่อแสดงว่านักศึกษามีความเข้าใจความหมายของคำศัพท์และมีความสามารถในการใช้คำศัพท์แต่ละประเภทมากน้อยเพียงไร และผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลักษณะที่ผิดในการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบสอบที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

เท่ากับ 0.76

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักศึกษาทั้งหมดเท่ากับ 63.42 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.13 หรือเท่ากับร้อยละ 42.28 และ 8.09 ตามลำดับ

3. ในส่วนที่ทดสอบความเข้าใจคำศัพท์โดยกำหนดคำให้เลือกตอบ นักศึกษามีความเข้าใจมากที่สุด (ร้อยละ 56.67) ในเรื่องการเลือกใช้คำภาษาอังกฤษหลายคำที่มีคำแปลคำเดียวในภาษาไทย เรื่องที่นักศึกษเข้าใจน้อยที่สุด (ร้อยละ 38.59) คือ การเปลี่ยนรูปคำ

4. ในส่วนที่ทดสอบความสามารถในการใช้คำศัพท์ให้สอดคล้องกับบริบท (context) ที่กำหนดให้ นักศึกษามีข้อคิดมากที่สุด (ร้อยละ 95.42) ในเรื่องการใช้สำนวนและ two-word verbs รองลงมา (ร้อยละ 92.96) คือ เรื่องการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เรื่องที่นักศึกษามีข้อคติน้อยที่สุด (ร้อยละ 63.67) คือ เรื่องการเปลี่ยนรูปคำ

5. เรื่องที่นักศึกษามีความเข้าใจแต่ยังบกพร่องในด้านการใช้เรียงตามลำดับจากที่มีขอบพรวงน้อยไปหามาก ได้แก่ การเลือกใช้คำภาษาอังกฤษหลายคำที่มีคำแปลคำเดียวในภาษาไทย การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน และการเลือกใช้สำนวนและ two-word verbs

6. เรื่องที่นักศึกษายังบกพร่องทั้งด้านความเข้าใจและการใช้ เรียงตามลำดับจากน้อยไปหามาก ได้แก่ การเลือกใช้คำที่มีรูปหรือเสียงคล้ายกัน การเลือกใช้คำต่าง ความหมายและการเปลี่ยนรูปคำ

7. นักศึกษามีขอบพรวงในด้านการใช้คำศัพท์มากกว่าด้านความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ คือ มีขอบพรวงด้านการใช้คำศัพท์ถึงร้อยละ 81.96 แต่มีขอบพรวงในด้านความเข้าใจคำศัพท์เพียงร้อยละ 52.04

8. เมื่อรวมผลการทดสอบทั้งด้านความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ปรากฏว่า นักศึกษามีขอบพรวงมากที่สุดในเรื่องการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 63.43) รองลงมาคือเรื่องการเปลี่ยนรูปคำ (ร้อยละ 61.65) การเลือกใช้คำต่าง ความหมาย (ร้อยละ 59.38) การใช้สำนวนและ two-word verbs (ร้อยละ 58.20) การเลือกใช้คำที่มีรูปหรือเสียงคล้ายกัน (ร้อยละ 57.33) และเรื่องที่มีขอบพรวง

น้อยที่สุด คือ การเลือกใช้คำภาษาอังกฤษหลายคำที่มีคำแปลคำเดียวในภาษาไทย (ร้อยละ 48.57)

9. ลักษณะข้อผิดในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร แบ่งได้เป็น 5 ประเภท คือ

9.1 ใช้คำผิดเพราะไม่รู้อาไรของคำศัพท์หรือไม่สามารถแยกชนิดหรือหน้าที่ของคำที่ต่างกัน

9.2 ใช้คำผิดเพราะสับสนเสียงหรือรูปคำซึ่งคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกัน

9.3 ใช้คำผิดเพราะความหมายของคำซ้ำหรือใกล้เคียงกัน หรือเป็นคำที่มีความหมายไปในแนวเดียวกันกับคำศัพท์ที่กำหนดให้เป็นคำตอบ

9.4 ใช้คำผิดเพราะขาดความระมัดระวังเรื่องกาล (tense)

9.5 ใช้คำผิดเพราะความสับสนเรื่องการสะกดคำ

10. สาเหตุของข้อบกพร่องในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ เนื่องจาก

10.1 นักศึกษาเกิดความเข้าใจผิดจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

10.2 นักศึกษานำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ในภาษาไทยไปปะปนกับความรู้ใหม่

ในภาษาอังกฤษ

10.3 นักศึกษาขาดความระมัดระวัง

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการคำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีค่าเท่ากับ 63.42 จากคะแนนเต็ม 150 คะแนน หรือเท่ากับร้อยละ 42.28 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ หรือ แบบสอบชุดนี้มีความยากเกินไปสำหรับกลุ่มตัวอย่างประชากร ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยข้างต้นเท่ากับ 12.13 หรือเท่ากับร้อยละ 8.09 ซึ่งจัดได้ว่าคะแนนของนักศึกษามีการกระจายน้อย แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการทำแบบสอบในระดับใกล้เคียงกัน

2. ในจำนวนคำศัพท์ทั้ง 6 ประเภทที่ทำการทดสอบในครั้งนี้ ข้อที่เกี่ยวข้องกับการเลือกใช้คำให้สอดคล้องกับบริบท (context) ได้แก่ การเลือกใช้คำต่างความหมาย การเลือกใช้คำภาษาอังกฤษหลายคำที่มีคำแปลคำเดียวในภาษาไทย และการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียง นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีข้อบกพร่องในเรื่องการใช้คำศัพท์ประเภทหลังนี้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมิตรา อังวัฒนกุล¹ ที่ทำการวิเคราะห์ข้อผิดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษา และพบว่านักศึกษามีข้อผิดในเรื่องการสับสนคำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันมากเป็นอันดับที่สอง ข้อบกพร่องเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่ได้คำนึงถึงความจริงที่ว่าไม่มีคำศัพท์คำใดจะให้ความหมายเดียวกันอย่างแท้จริงและใช้แทนกันได้ในทุกสถานการณ์ โดยเฉพาะเมื่อมีบริบท (context) กำกับอยู่

3. การเลือกใช้คำศัพท์ประเภทที่ต้องอาศัยความชำนาญทางภาษาและความเข้าใจความหมายของถ้อยคำอย่างมาก คือ การเลือกใช้สำนวนและ two-word verbs ซึ่งเป็นเรื่องที่นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีข้อบกพร่องในคานการใช้มากกว่าความเข้าใจ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ คียู บาลึคูปต์² ซึ่งศึกษาความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง สาเหตุของข้อบกพร่องเช่นนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่สอนคำศัพท์ที่เป็นสำนวนและ two-word verbs ด้วยวิธีแปลความหมายโดยไม่เน้นให้นักศึกษาได้ฝึกฝนวิธีใช้คำศัพท์เหล่านั้นอย่างจริงจัง

¹ สุมิตรา อังวัฒนกุล, "การวิเคราะห์ข้อผิดและการเปรียบเทียบภาษา," วารสารวิทยศึกษาศาสตร์ 24 (เมษายน-พฤษภาคม 2520): 52.

² คียู บาลึคูปต์, "ความสามารถในการใช้สำนวนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520) (อัครสำเนา).

4. ในการทดสอบครั้งนี้พบว่าคำศัพท์ประเภทที่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจระบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี เช่น เรื่องการเปลี่ยนรูปคำ (derivation) เป็นสิ่งที่นักศึกษาที่เป็นตัวอย่างประชากรมีขอบพ้องทั้งด้านความเข้าใจและการใช้มากเป็นอันดับสองรองจากการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะนักศึกษำขาดความเอาใจใส่ในเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ ขอบพ้องเช่นนี้อาจจะลดลงได้ถ้านักศึกษาพยายามศึกษาลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนวิธีการใช้และข้อจำกัดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ให้เกิดความเข้าใจและหมั่นฝึกฝนทบทวนในเรื่องที่ต่างไปจากภาษาไทย เช่น การเปลี่ยนรูปคำตามกาล (tense) การเปลี่ยนรูปคำตามหน้าที่หรือชนิดของคำและพยายามหัดใช้ให้เกิดความชำนาญ

5. การเลือกใช้คำศัพท์ประเภทที่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจระบบเสียงในภาษาอังกฤษทั้งเสียงสระและเสียงพยัญชนะ คือการเลือกใช้คำที่มีรูปหรือเสียงคล้ายกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่นักศึกษาทำผิดกันมาก ทั้งนี้เพราะเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากสำหรับนักศึกษาไทย เนื่องจากระบบเสียงในภาษาอังกฤษและภาษาไทยต่างกันมาก ขอบพ้องในเรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นถ้านักศึกษาให้ความสนใจศึกษาและฝึกฝนอย่างจริงจัง เกี่ยวกับการจำแนกเสียงและพยายามจดจำเสียงของคำหรือรูปคำที่คล้ายคลึงกัน

6. ผลการทดสอบครั้งนี้แสดงว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรมีขอบพ้องในด้านการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษำขาดความเอาใจใส่ที่จะฝึกฝนการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องทั้งในด้านเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์และความหมายอย่างจริงจัง

ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันฝึกหัดครู

1. ควรจัดโปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในแบบที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่เป็นจริง (real situation) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจวิธีใช้และสามารถสื่อความหมายทางภาษาอังกฤษได้อย่างแท้จริง

2. การคัดเลือกแบบเรียนภาษาอังกฤษควรมุ่งถึงแบบเรียนที่เป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาใดก็ได้ที่ช่วยส่งเสริมความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ ทั้งเป็นแนวทางที่ช่วยให้นักศึกษาได้เห็นวิธีใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องควย

3. ควรกวาดค้นในคานการคัดเลือกนักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษค่อนข้างดีมีความสนใจที่จะเรียนรู้อังกฤษในระดับสูงต่อไปและมีความศรัทธาต่ออาชีพครูอย่างแท้จริง เพื่อให้ได้นักศึกษาที่มีคุณภาพมีความตั้งใจในการศึกษาและพร้อมที่จะเป็นครูภาษาอังกฤษที่คึกแยะวชนรุ่นต่อไปในอนาคต

4. ควรส่งเสริมให้มีการอบรมเพื่อเพิ่มความรู้แก่ครูสอนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ครูสอนภาษาอังกฤษใคร่ได้เข้าใจแนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษทั้งด้านเสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ ที่มีผู้ทดลองสอนและประสบผลสำเร็จเป็นที่น่าพอใจ แล้วนำมาปรับปรุงใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. ควรจัดให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นครั้งคราวเพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายและสร้างเสริมความสามารถในการใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง

6. ควรอำนวยความสะดวกในการจัดหาหนังสือตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ที่จะช่วยกระตุ้นความสนใจและสร้างเสริมความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรเป็นผู้ที่มีความเข้าใจทั้งระบบเสียง โครงสร้าง และคำศัพท์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษอย่างละเอียดลึกซึ้งพอที่จะคาดหมายได้ว่าเรื่องใดจะเป็นปัญหาแก่นักศึกษาในการเรียนรู้อังกฤษ และจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร

2. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้ความสนใจแนวคิดหรือหลักการใหม่ ๆ เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่มีผู้พิมพ์เผยแพร่ในวารสารการศึกษา หรือในงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงวิธีการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ผู้สอนควรแนะนำและส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญและประโยชน์ในการใช้ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องทั้งด้านเสียง โครงสร้างและคำ ซึ่งจะมีผลให้นักศึกษาสามารถสื่อความหมายทางภาษาอังกฤษได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมพิเศษประกอบการเรียนการสอนเพื่อสร้างเสริมประสิทธิภาพในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น เช่น จัดทำวารสาร หรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ จัดอภิปราย หรือจัดการแสดงละคร

5. ผู้สอนควรแนะนำให้นักศึกษารูจักแบ่งประเภทของคำศัพท์ออกเป็นหมวดหมู่ตามลักษณะการใช้ และแนะวิธีการจัดทำบัญชีคำศัพท์ที่มีข้อยกยากในการใช้หรืออาจทำให้สับสนกับคำศัพท์อื่นที่นักศึกษาเคยเรียนรู่มาก่อน เพื่อให้เข้าใจความหมายและวิธีใช้อย่างชัดเจน

6. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรแนะนำและฝึกฝนให้นักศึกษารูจักสังเกตความหมายและหน้าที่ของคำศัพท์จากบริบท (context) ที่กำกับอยู่

7. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรแนะนำให้นักศึกษารูจักหลักการเลือกและการใช้พจนานุกรม และควรแนะนำให้นักศึกษาใช้พจนานุกรมแบบภาษาอังกฤษภาษาเดียว (monolingual) เพื่อจะได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของคำศัพท์ตามที่เจ้าของภาษาใช้

8. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดทำแบบสอบถามเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแนวเดียวกันกับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาในการใช้คำศัพท์ของนักศึกษาที่ตนสอนอยู่และเพื่อหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นหรือขอพบรองเหล่านั้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับข้อคิดในด้านการเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ของนักเรียนหรือนักศึกษาในระดับอื่น ๆ รวมทั้งนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร-วิชาการศึกษาระดับสูงที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก เพื่อเปรียบเทียบผลและเพื่อหาวิธีแก้ไขให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการวิจัยเรื่องความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ประเภทอื่น ๆ อีก เช่น คำยืม (loan word) คำมีความหมายหลายนัย (ambiguity) ซึ่งได้แก่ คำพ้องรูปหรือพ้องเสียง (homonym) และคำหลายความหมาย (polysemy)

3. ควรจัดสร้างแบบสอบถามมาตรฐานในการวัดความเข้าใจและการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในแต่ละระดับการศึกษา เพื่อเป็นตัวอย่างหรือเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่จะได้นำไปใช้หรือที่จะจัดทำแบบสอบของตนเอง เป็นการส่งเสริมประสิทธิภาพการสอนและการเรียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย